

Сборник съдебна практика

Дело C-601/15 PPU

J. N.
срещу
Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Преюдициално запитване, отправено от Raad van State (Нидерландия))

„Преюдициално запитване — Спешно преюдициално производство — Стандарти за приемането на кандидати за международна закрила — Директива 2008/115/ЕО — Законен престой — Директива 2013/32/ЕС — Член 9 — Право за оставане в държава членка — Директива 2013/33/ЕС — Член 8, параграф 3, първа алинея, буква д) — Задържане — Защита на националната сигурност или обществения ред — Валидност — Харта на основните права на Европейския съюз — Членове 6 и 52 — Ограничение — Пропорционалност“

Резюме — Решение на Съда (голям състав) от 15 февруари 2016 г.

1. Основни права — Европейска конвенция за правата на човека — Акт, който не е формално интегриран в правния ред на Съюза

(член 6, параграф 3 ДЕС; член 52, параграф 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз)

2. Контрол по границите, убежище и имиграция — Политика относно убежището — Стандарти за приемането на кандидати за международна закрила — Директива 2013/33 — Член 8, параграф 3, първа алинея, буква д) — Задържане по съображения за защита на обществения ред и обществената сигурност — Преценка на валидността на разпоредбата от гледна точка на членове 6 и 52 от Хартата на основните права на Европейския съюз — Валидност

(член 6 и член 52, параграфи 1 и 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз; член 8, параграф 3, първа алинея, буква д) и член 9, параграф 1 от Директива 2013/33 на Европейския парламент и на Съвета)

3. Контрол по границите, убежище и имиграция — Имиграционна политика — Връщане на гражданите на трети страни, които са в незаконен престой — Гражданин, спрямо когото се води процедура за връщане по смисъла на Директива 2008/115 — Подаване на молба за убежище, в резултат от което съгласно националната съдебна практика взетото преди това решение за връщане изгубва действие — Недопустимост — Задължение да се гарантира полезното действие на Директива 2008/115 — Задължение за лоялност

(член 4, параграф 3 ДЕС; съображение 4 и член 8 от Директива 2008/115 на Европейския парламент и на Съвета и член 8 от Директива 2013/33 на Европейския парламент и на Съвета)

1. Вж. текста на решението.

(вж. т. 45 и 46)

2. Няма обстоятелства, които да засягат валидността — от гледна точка на член 6 и член 52, параграфи 1 и 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз — на член 8, параграф 3, първа алинея, буква д) от Директива 2013/33 за определяне на стандарти относно приемането на кандидати за международна закрила, който предвижда възможност за задържане на кандидатите по съображения за защита на националната сигурност или обществения ред.

Всъщност, тъй като целта на тази разпоредба е защитата на националната сигурност и обществения ред, всяка мярка задържане, основана на тази разпоредба, действително отговаря на призната от Съюза цел от общ интерес. Освен това защитата на националната сигурност и обществения ред допринася и за защитата на правата и свободите на другите хора. В това отношение член 6 от Хартата на основните права на Европейския съюз закрепва правото на всекиго не само на свобода, но и на сигурност.

Що се отнася до пропорционалността на произтичащата от задържането намеса в правото на свобода, задържането на кандидата, когато го налага защитата на националната сигурност или обществения ред, по самото си естество е мярка, годна да защити обществеността от опасността, която може да представлява поведението на това лице, и съответно годна да осигури постигането на целта на член 8, параграф 3, първа алинея, буква д) от Директива 2013/33. Освен това както от текста и контекста, така и от историята на член 8 от Директива 2013/33 следва, че възможността по параграф 3, първа алинея, буква д) от този член за задържане на кандидатите по съображения за защита на националната сигурност или обществения ред зависи от спазването на съвкупност от условия, чиято цел е строго да се стеснят хипотезите на прилагане на подобна мярка. В това отношение член 9, параграф 1 от Директива 2013/33 гласи, че кандидатът се задържа единствено за възможно най-кратък срок и задържането продължава само докато са приложими основанията, предвидени в член 8, параграф 3.

Накрая, строгото стесняване на пределите на признатото на компетентните национални органи правомощие да задържат кандидатите на основание член 8, параграф 3, първа алинея, буква д) от Директива 2013/33 е гарантирано и чрез даденото в практиката на Съда тълкуване на съдържащите се в други директиви понятия „национална сигурност“ и „обществен ред“, което важи и по отношение на Директива 2013/33.

Всъщност понятието „обществен ред“ във всички случаи предполага да е налице, освен смущаване на обществения ред, каквото е всяко нарушение на закона, и действителна, настояща и достатъчно сериозна заплаха, която засяга основен обществен интерес.

Понятието „обществена сигурност“ обхваща вътрешната и външната сигурност на държавата членка. Следователно накръняването на функционирането на институциите и на основните държавни служби, и запазването на живота на населението, както и рискът от сериозно смущаване на външните отношения или на мирното съвместно съществуване на народите, или още накръняването на военните интереси могат да засегнат обществената сигурност.

(вж. т. 53—55, 57, 62, 64—66 и 82 и диспозитива)

3. Когато е налице национална съдебна практика, съгласно която с подаването на молба за убежище от лице, спрямо което се води процедура за връщане, автоматично изгубва действие всяко евентуално вече взето в тази процедура решение за връщането му, полезното действие на Директива 2008/115 относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, изисква образуваната по реда на

тази директива процедура, в рамките на която е взето решение за връщане, евентуално придружено от забрана за влизане, да може да бъде възобновена от етапа, на който е била прекъсната поради подаването на молба за международна закрила, веднага щом тази молба бъде отхвърлена на първа инстанция. Всъщност държавите членки са длъжни да не застрашават постигането на целта на тази директива, а именно установяването на ефективна политика за извеждане и репатриране на незаконно пребиваващи граждани на трети страни.

В това отношение както от задължението за лоялност на държавите членки, произтичащо от член 4, параграф 3 ДЕС, така и от изискванията за ефективност, споменати по-конкретно в съображение 4 от Директива 2008/115, следва, че задължението на държавите членки по член 8 от Директивата да извеждат съответните лица в случаите по параграф 1 от този член трябва да се изпълнява в най-кратки срокове. Това задължение обаче не би било изпълнено, ако извеждането бъде забавено, поради това че след отхвърлянето на молбата за международна закрила на първа инстанция трябва отново да започне процедура като описаната по-горе, но не от етапа, на който е била прекъсната, а от самото начало.

От изложеното по-горе следва, че с приемането на член 8, параграф 3, първа алинея, буква д) от Директива 2013/33 за определяне на стандарти относно приемането на кандидати за международна закрила, който предвижда възможност за задържане на кандидатите по съображения за защита на националната сигурност или общественения ред, законодателят на Съюза не е накърнил равнището на защита, осигурявано от член 5, точка 1, буква f), втора част на изречението от Европейската конвенция за правата на човека, която допуска законното задържане на лице, против което се предприемат действия за депортиране или екстрадиция.

(вж. т. 75—78)